

חג השבועות – יום הביכורים או זמן מתן תורתנו?

(טו) וספרתם לכם ממחרת השבת, מיום הביאכם את עמר התנופה, שבע שבתות תמימת תהינה. (טז) עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום -	
והקרבתם מנחה חדשה לה'. (יז) ממושבותיכם תביאו לחם תנופה, שטים, שני עשרנים, סלת תהינה, חמץ תאפינה בכורים לה'.	(י) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם: כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם, וקצרתם את קצירה, והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הלהן. (יא) והניף את העמר לפני ה' לרצונכם, ממחרת השבת יניפנו הלהן.
(יח) והקרבתם על הלחם: שבעת כבשים תמימים בני שנה ופר בן בקר אחד ואילים שנים - יהיו עלה לה', ומנחתם ונסכיהם אשה ריח ניחח לה'. (יט) ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת, ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים. (כ) והניף הלהן אתם על לחם הבכרים תנופה לפני ה' על שני כבשים, קדש יהיו לה' ללהן.	(יב) ועשיתם ביום הניפכם את העמר כבש תמים בן שנתו לעלה לה'. (יג) ומנחתו: שני עשרנים סלת בלולה בשמן אשה לה' ריח ניחח, ונסכה יין רביעת ההין.
	(יד) ולחם וקלי וכרמל לא תאכלו עד עצם היום הזה, עד הביאכם את קרבן אלהיכם, חקת עולם לדורתיכם בכל משבתיכם.
(כא) וקראתם בעצם היום הזה מקרא קדש יהיה לכם, כל מלאכת עבדה לא תעשו, חקת עולם בכל מושבתיכם לדורתיכם.	
(כב) ובקצרכם את קציר ארצכם, לא תכלה פאת שדך בקצרך, ולקט קצירך לא תלקט, לעני ולגר תעזב אתם, אני ה' אלהיכם.	

יום הבכורים זמן מתן תורתנו / מאמרי הראיה / חלק א

אלה הם שני התארים של החג הקדוש, חג השבועות הבא עלינו לטובה. הראשון, יום הביכורים, הוא התואר, שהתורה שבכתב קבעה, לו זמן מתן תורתנו קבעה לו התורה שבעל פה בנוסח התפלה המיוסדת על פי אנשי כנסת הגדולה, שהם תיקנו להם לישראל ברכות ותפלות קדושות והבדלות, ולא כרת הקב"ה ברית עם ישראל אלא בשביל דברים שבעל פה. הרינו למדים, שתורה שבכתב ותורה שבעל פה מתייחסות זו לזו כיחש של הגוף והנשמה זה לזה, גופי התורה שבכתב, אותיותיה כולן כמו שהן, הינן הנושא, שהנשמה העליונה, האור העליון שהוא מתגלה בכל מכמני התורה האצור בתורה שבעל פה לכל מדרגותיה, הולך ושופע על ידם.

ארבע דרכי התורה, הפרד"ס: הפשט, הרמז, הדרש והסוד - הלא רק החלק הראשון, הפשט, הוא המתראה לנו על ידי האותיות שבתורה שבכתב כמו שהוא, אבל שלוש הדרכים שעל ידן אנו מוארים באורות היקרים בכל חגווי נשמתנו, הלא הן כולן מכלל התורה שבעל פה, שעל ידן מתבלטים המה קרני האורה המיוחדים לישראל, והן הן נשמתה של תורה.

אנחנו באים לידי כל תקומותינו על ידי הקשר הגמור של הגוף והנשמה באגודה אחת, וכל פירוד הבא לחוץ ביניהם הרי הוא מכחיש את החיל והתעצומה של כנסת ישראל. הרבה סבלנו ועדיין אנו סובלים מאלה אשר ניתקו את התורה שבכתב מהאורה של תורה שבעל פה, כל שיטות התעייה למיניהן: הכותים, הצדוקים, הקראים וכל מגלי פנים בתורה שלא כהלכה לכיתותיהם, כל אלה העמידו את הפשט במצב מפורד באפס השפעה מיתר דרכי התורה המחשיפים לנו את אורה בכל מילואה.

ההנתקה הזאת של הפשט מעל שלושת דרכי התורה האחרים המשלימים אותה, היא שגרמה גם כן את המורד של החורבן הגמור, שהננו סובלים על ידי שולחי היד במקדשה של תורה, אלה מחבלי כרם ד' הזונים אחרי הבלי הגוים, ביחוד המפלצת שיצאה בהרחבתה על ידי המלומדים הגרמנים, השקועים בשנאת ישראל בכל אופי רוחם האכזרי אשר ינקו אותו משדי גזעם, המראה לנו כעת את פרצופו האמיתי, והם

הם מחברי הספרים המסואבים מיסודה של חוצפת "הבקורת של כתבי הקודש", שהיא כולה הרכבה של רשעה וסכלות, ובכל זאת הזנו אחריהם חלק ממחנכי דורנו הצעיר להוותנו וחרפתנו.

אמנם לא פחות מזה סבלנו והננו סובלים מאלה אשר ניתקו שלוש הדרכים האחרות: הרמז, הדרש והסוד מהיסוד של הפשט, קבעו להם אלה מין תורה שבעל פה מזויפת, שאינה קשורה באיתן היסוד של תורה שבכתב. תקלה זו התחילה מהאלכסנדרונים בימי קדם, שמהם יצאו המינים הראשונים ששורשיהם הפורים ראש ולענה הם ממלאים עכשיו חללן של רשויות בעולם הזר הסובב אותנו, והדוחק את רגלינו בכל הארצות וגם בארץ הצבי.

מיסודם של האליגוריסטים הקצוניים למפלגותיהם יצא כל המראה של פרצות כרם בית ישראל וההפקרות המעשית בנוגע לכל דבר חוק ומשפט, שהנוהים אחריהם הינם הראשונים לחלל כל קודש בפועל ובמעשה, והמרחיבים את ההפקרות בין ההמונים הרחבים המאבדים בידיים את כל ההוד שבתחייתנו הלאומית ונוטלים ממנה את כל הדרה. השיבה הלאומית שלנו לארץ, על פי הסגנון המחודש שהולך ומתרחב בימינו לשמחת לבב כל אוהב עמו וארצו, היא צריכה שמירה מעולה, שחלק הפשטי שבה הרי הוא בוודאי יישובה של הארץ, בניינה ושכלולה, שבנינו הבונים התחילו לעבוד בה את עבודתם הקדושה בכל כך מסירות. אבל כל החיים הטהורים, כל רוח ישראל ואורו, הרי הם שפעת נשמתה של התכונה הפשטית, בחינת תורה שבעל פה בכל דרכיה, הרמז, הדרש והסוד, המרוממים את הרוח ומחיים את הפשט. ניזהר נא לבלי להיכשל בניתוק של אלה שני היסודות החיים זה מזה, ותהיה נא תחייתנו הלאומית ובנייננו בארץ אבות מלאים חיים שלמים באחדות גמורה של גופה עם נשמתה, ונזכיר נא ביום החג הקדוש הזה הבעל"ט, חג השבועות, שכמו שהוא יום הביכורים בתורה שבכתב, הוא גם כן זמן מתן תורתנו בתורה שבעל פה. והאחדות הקדושה הזאת תשיב לנו את אומץ רוחנו, את שלומנו הפנימי, ואת יפעת כבודנו לעיני כל אפסי ארץ במהרה בימינו אמן.